

Den foreslåede bestemmelse er ikke udtryk for, at enhver tvivl om den rette behandlingsform medfører, at sagen skal forelægges for auditøren. Som nævnt i bemærkningerne til § 1 forudsættes det, at disciplinarchefen inden for rimelige rammer kan skønne over, om en pligtforsømmelse, som efter en samlet bedømmelse indebærer en strafbar forseelse af mindre alvorlig karakter, også i det konkrete tilfælde bør sanktioneres med straf.

Det har været overvejet, om den indberettede selv skal kunne forlange, at sagen behandles som en straffesag.

Efter tjenestemandlovens § 22, stk. 3, kan en tjenestemand, der er mistænkt for et strafbart forhold, forlange sagen behandlet som straffesag. Dette er dog ikke til hinder for, at der efter straffesagens afslutning iværksættes tjenstligt forhør af tjenestemanden.

Tilsvarende gælder efter retsplejelovens § 1019 i, stk. 1, nr. 2, at behandlingen af en adfærdsklage mod politipersonale sluttes, hvis indklagede er mistænkt for et strafbart forhold og forlanger sagen behandlet som straffesag. Efter stk. 2, 2. punktum, genoptages behandlingen af adfærdsklagesagen, hvis tiltale ikke rejses eller gennemføres til fældende dom.

De nævnte bestemmelser forudsætter, at den, sagen angår, er mistænkt for et strafbart forhold. Dette er ikke tilfældet i militære disciplinarsager, hvor det netop forudsættes, at forholdet typisk vedrører en pligtforsømmelse, der ikke er strafbar. Der er derfor ikke grundlag for at foreslå en tilsvarende bestemmelse optaget i disciplinarloven.

Finder auditøren, at sagen bør fortsætte som straffesag, overtager auditøren den videre behandling af sagen. Viser auditørens undersøgelse, at der ikke er grundlag for at rejse straffesag, skal han sende sagen tilbage til disciplinarchefen til videre behandling.

Bortset fra bestemmelsen i § 11, 2. punktum, in fine, har den militære anklagemyndighed ingen kompetence efter disciplinarloven. Dette forhindrer imidlertid ikke, at auditørkorpsset som forsvarrets fagmyndighed på det strafferetlige område kan yde generel vejledning i disciplinarsager.

Til § 12

§ 12 indeholder bestemmelser om afgørelsens form, kravene til begrundelse for afgørelsen, klagevejledning samt en bestemmelse om, at afgørelsen skal forkyndes for den indberettede. Bestemmelsen giver den indberettede en mere gunstig retsstilling end den, der følger af forvaltningsloven.

For det første stilles der krav om, at alle afgørelser skal udfærdiges skriftligt. Disciplinarmidler kan således ikke pålægges mundtligt.

For det andet stilles der krav om, at der i alle tilfælde skal gives en begrundelse – også selvom det må antages, at »afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold«, jf. forvaltningslovens § 22, f.eks. fordi betingelserne for disciplinaransvar ikke er fundet opfyldt, eller fordi sagen af andre grunde opgives.

For det tredje stilles der krav om, at der i alle afgørelser skal redegøres for sagens faktiske omstændigheder (»oplysninger«), som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen.

Afgørelser om et disciplinarmiddel har en særegen karakter i forhold til de mange forskelligartede afgørelsestyper, som forvaltningslovens § 24 om begrundelse dækker.

Et skønsmæssigt element i en disciplinarafgørelse kan typisk tænkes at indgå ved sanktionsfastsættelsen. Derfor er det i § 12 anført, at også de hovedhensyn, som har været bestemmende for sanktionsfastsættelsen, skal angives i begrundelsen.

Afgørelsen skal altid indeholde en klagevejledning, og ikke blot i tilfælde, hvor den pågældende ikke har fået medhold. Dette har bl.a. sammenhæng med, at det vil være vanskeligt at afgøre, om en disciplinarafgørelse overhovedet i noget tilfælde kan antages at være udtryk for, at den indberettede har fået medhold. Om indholdet af klagevejledningen henvises til forvaltningslovens § 25, stk. 1.

Klagevejledningen vil som hovedregel kunne gives i en standardiseret form.

Forvaltningsloven indeholder ikke nærmere bestemmelser om den måde, hvorpå en afgørelse skal meddeles.

Den indberettede vil typisk opholde sig på tjenestestedet, når sagen behandles og afgøres. Det er derfor naturligt, at afgørelsen forkyndes for den pågældende. Brevforkyndelse vil kunne anvendes i de tilfælde, hvor den indberettede ikke er til stede på tjenestestedet, f.eks. fordi den pågældende nu er hjemsendt. Forkyndelsestidspunktet er afgørende for, fra hvilket tidspunkt klagefristerne i §§ 14 og 15 skal regnes.

Til § 13

Den foreslåede bestemmelse svarer i det væsentlige til den gældende bestemmelse i militær retsplejelov § 41, om at den, der er pålagt et disciplinarmiddel, har et retskrav på en kort udsættelse af fuldbyrdelsen af disciplinarafgørelsen. Adgangen til udsættelse er dog begrænset til »arbejde og efterøvelse i en del af friti-